

Μια αναπάντεχη εξέλιξη

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τό πολυτελέστατο αυτοκίνητο έσβησε τη μηχανή στο χώρο στάθμευσης του πολυρόφου καταστήματος.

Πρώτο κατέβηκε τρισχαρούμενο το παιδί. Σχεδόν πηδηχτά μπήκε με τη μητέρα του στο ισόγειο. Πολύχρωμος παράδεισος εκεί. Βιτρίνες, ράφια, δάπεδα γεμάτα.

Παιχνίδια, παιχνίδια, παιχνίδια. Ενθουσιασμός!

Το αγόρι με ολάνοιχτα μάτια κοίταξε προσεχτικά και αναφωνούσε κάθε στιγμή: «Το έχω, το έχω, πάμε πιο πέρα...»

Έτρεχε πρώτο οπό διάδρομο σε διάδρομο. Διάβαζε πινακίδες, περιεργαζόταν τα μεγέθη. Φώναζε στη μητέρα του:

— Έλα, μαμά, προχώρησε, μη με χάσεις, μπαίνω στο λαβύρινθο... Δεν είχε άδικο. Στα εκατοντάδες τετραγωνικά του ισογείου σχηματίζονταν δαιδαλώδεις διάδρομοι με ατέλειωτες συσκευασίες, φανταχτερές εικόνες παιχνιδιών και ποδήλατα μικρά, μέτρια και μεγάλα...

Μια αδιόρατη όμως μελαγχολία άρχιζε να σκιάζει τα παιδικά ολόλαμπρα πριν μάτια.

Ανέβηκαν με τις κυλιόμενες σκάλες στον 1ο όροφο.

Ίδια εικόνα του ισογείου κι δ. Φαντασμαγορία!

Στριμωγμένα στα ράφια πλήθος παιχνίδια. Άλλα κρεμασμένα οπό ψηλά, λαγουδάκια, ζωάκια διάφορα σκυλάκια, μικρούτσικα και πελώρια σαν λύκοι, μπεζ, κόκκινα, άσπρα, ασπρόμαυρα. Ζαλιζόταν τα μάτια να βλέπουν έντονα χρώματα, παραστάσεις με άγρια ζώα.

Προβολείς εστιάζονταν στα πιο καινούργια παιχνίδια.

Εκεί σταματούσε ό νεαρούλης με τη μητέρα του. Τα έβλεπε προσεχτικά για λίγο κι έπειτα μια σκιά απογοήτευσης.

— Πάμε, μαμά, στο 2ο όροφο.

— Τί έπαθε τούτο το παιδί και είναι ανικανοποίητο, έλεγε μέσα της ή μητέρα του. Πάλι τα ίδια, τίποτε δεν του αρέσει.

— Έλα, αγόρι μου, σίγουρα θα βρεις κάτι ωραίο. Όσο κι αν κοστίζει, θα το πάρουμε. Κατασκευές, συναρμολογούμενα παιχνίδια, παιδικά αυτοκίνητα. Δεκάδες αυτοκίνητα, πλαστικά, μεταλλικά, φορτηγάκια, αστυνομικά, ασθενοφόρα, συρόμενα, ηλεκτροκίνητα, μερικά κόντευαν να φθάσουν τα διθέσια Smart (Mercedes).

Άλλες φιγούρες πιο πέρα. Ζωντανές και ψεύτικες κούκλες στο ίδιο ανάστημα!

Το αγόρι προσπέρασε περιφρονητικά.

Δεν μπορεί, θα εύρισκε κάποιο σπάνιο παιχνίδι.

Δεν υπήρχε σε όλη την Ελλάδα άλλο μεγαλύτερο πολυκατάστημα παιχνιδιών απ αυτό στο προάστιο της Αθήνας.

Το ήξερε. Το άκουγε στις διαφημίσεις. Στήριζε σ' ατό τις ελπίδες του για κάποιο σπάνιο παιχνίδι, καινούργιο, άγνωστο στους φίλους του. Απατήθηκε κι εδώ.

Είχε απομείνει μια ανεξερεύνητη ακόμα πλευρά του ορόφου. Εκεί αεροπλάνα, τρένα, τηλεκατευθυνόμενα, επιτραπέζια, ηλεκτρονικά, ασύλληπτη ποικιλία.

Κάποια παιδάκια με βουρκωμένα μάτια τραβούσαν οπό το χέρι τον πατέρα τους, τη μάνα ή τον παππού, όποιον τα συνόδευε, για να τούς αγοράσει κάτι πού τα εντυπωσίασε, μα ό μεγαλύτερος τα προσπερνούσε ως ακατάλληλα για την ηλικία τους ή πολύ ακριβά και εξηγούσε την αιτία στα μικρά.

Σ' ατή τη γωνιά στάθηκε και ό Νίκος, το παιδί, πού μπήκε τρισευτυχισμένο στο κατάστημα με τη μεγαλύτερη συλλογή χιλιάδων παιχνιδιών.

Επαναλάμβανε όμως την ίδια φράση κοιτάζοντας και τα τελευταία ράφια: «Το ξέρω, μαμά, το έχω κι αυτό, το έχω κι κενό...».

Μια θλίψη τώρα φανερή σκοτείνιασε το παιδικό πρόσωπο κι ό Νίκος έτρεξε προς την έξοδο κλαίγοντας απαρηγόρητα: Δεν βρήκα τίποτε. Τα έχω όλα, όλα!!!

Μια αναπάντεχη αλλαγή έγινε λίγο αργότερα.

Ξαναμπήκαν στο αυτοκίνητο τους με άδεια τα χέρια και θλιμμένη καρδιά. ΌΝίκος μισοξάπλωσε δακρυσμένος κι αμίλητος στο πίσω κάθισμα. Ή μητέρα οδηγούσε βαθιά προβληματισμένη. Έντονο το ερωτηματικό έρχονταν και ξανάρχονταν στη σκέψη της:

— Ποιός φταίει, ποιός φταίει; Ό Νικάκης, τα πλούτη μας, εγώ; Μήπως εγώ, εγώ κι ό πατέρας του; Δεν στερήσαμε ποτέ τίποτε στο παιδί μας. Γιατί μένει

ανικανοποίητο, να είναι ευαίσθητο και γεμάτο αγάπη για τούς άλλους;
Ίδια χαρακτηριστικά είχε και η μητέρα, πού κρατούσε αφηρημένη τώρα το τιμόνι.
Ο νους της ήταν συγκεντρωμένος σ' αυτό το θέμα.

Το φανάρι άναψε κόκκινο. Έκανε απότομο φρενάρισμα.

Ανασηκώθηκε ο Νίκος. — Τί έγινε, μαμά;

Βρήκε τότε ευκαιρία και πλησίασε δειλά στο τζάμι ένα αδύνατο, με φτωχικά ρούχα κι αχτένιστα μαλλιά «παιδί των φαναριών». Έμοιαζε αθώο και πονεμένο. Άπλωσε το χεράκι του και κοίταζε μια το Νίκο, μια τη μητέρα του.

Ποιός ξέρει πόση φτώχεια, ποιά εγκατάλειψη, ποιά εκμετάλλευση το έφερε σ' αυτό το σταυροδρόμι...

— Νίκο μου, είπε η μητέρα, μήπως έχεις κανένα ευρώ στο πορτοφολάκι σου;

— Ναι, ναι, απάντησε ο Νίκος κι έψαχνε στη τσέπη του. Άνοιξε ξαφνικά μόνος του το πίσω παράθυρο κι έδωσε το πορτοφόλι του στο φτωχοντυμένο παιδάκι. Έκείνο έμεινε αποσβολωμένο, χαμογέλασε, δεν πίστευε! Ξαφνιαστήκε και ήμητέρα.

Το μικρό το άνοιξε με τα μαυρισμένα χεράκια του και γούρλωσε τα μάτια του. Κέρματα και χαρτονομίσματα 10, 20, 50 €.

Τ' αυτοκίνητα πίσω άρχισαν να σφυρίζουν. Πράσινο. Η κυρία πρόλαβε να πει στο μικρό, πού την κοίταξε απορημένο, συνεσταλμένα.

— Πρόσεξε, αυτά είναι δώρο για σένα. Μη τα δώσεις σε άλλον.

Το μικρό απόμεινε στο φανάρι και χαιρέτησε.

Ο Νίκος από το πίσω τζάμι τ' αυτοκινήτου ανταπέδιδε το χαιρετισμό.

— Μαμά, Είμαι πολύ χαρούμενος, τις είπε. Η δασκάλα μας μάς είχε πει, πώς όταν δίνουμε κάτι δικό μας σε όσους έχουν ανάγκη, γεμίζει ή καρδιά μας με πλούτη αλλιώςτικα κι ατυχία!

Η πλούσια μητέρα πήρε μια αναπάντεχη απάντηση στον προβληματισμό της. Χάρηκε με την αυθόρμητη προσφορά και τη χαρά του γιο της. Του ξήγησε βέβαια διακριτικά, ότι αυτά τα παιδιά στα φανάρια των δρόμων μπορεί να τα εκμεταλλεύονται και κακοί άνθρωποι. Η πράξη του όμως ήταν πολύ ωραία!

Έπειτα τις ήλθε μια έμπνευση, πού την προκάλεσε το ίδιο το παιδί της.

— Θέλεις, Νικάκη μου, το απόγευμα να πάμε πιο μακριά λίγο από το σπίτι μας, σε ένα άλλο σπίτι ενός ιδρύματος, να παίξεις με μερικά παιδιά πού δεν έχουν γονείς και τα φροντίζουν κάποιοι καλοί ξένοι άνθρωποι;

Να τούς χαρίσεις, αν θέλεις, και μερικά από τα παιχνίδια σου;

— Ναι, ναι, θα τούς δώσω πολλά-πολλά από τα καλύτερα παιχνίδια μου....

Το βράδυ μητέρα και παιδί γύρισαν τρισευτυχισμένοι στο σπίτι τους.

.....

Το γεγονός είναι αληθινό, όσο κι αν μοιάζει ακραίο κι απίστευτο. Έγινε παραμονές Χριστουγέννων κι όμως στέλνει μηνύματα για όλες τις ημέρες, σε όλους τούς καιρούς, σε μικρότερους και μεγαλύτερους.

Περιοδικό "Προς Την Νίκη", τεύχος Δεκεμβρίου 2008

ευχαριστούμε τον κ. Παύλο Σαββίδη που μας απέστειλε το κείμενο.

Πηγή: imverias.blogspot.gr